

CORNELIA FORSBERG

HAN
ÄLSKAR
OSS

HAN ÄLSKAR OSS

"Det är ett folk som älskar sin Gud mer än allt annat och som söker Hans rike och Hans rättfärdighet först. Det är en brud, en församling, som följer Lammet vart Han än går. Det är ett Gudsfolk som lägger ner sina kronor inför tronen, som lägger ner allt av egen karriär, rikedom och stolthet för Honom som är vårt enda Pris. Det är Guds skaror som reser sig som är det nya templet och som välkomnar Hans härlighet, välkomnar Honom att bo i vår mitt. Det är söner och döttrar som vet om att de är ovillkorligt älskade av sin Pappa. Det är en sista tidens armé. Han älskar oss. Och allt kommer vittna om Faderns stora kärlek."

UNDERVISNING AV CORNELIA FORSBERG OM
BARNASKAP, GUDS HÄRLIGHET, TILLBEDJAN
OCH GUDS GODHET.

BARNASKAPET - *sida 1*

KONTURERNA AV SION - *sida 11*

MÄRKTA BLICKAR - *sida 19*

HAN ÄR GOD - *sida 23*

HÄRLIGHETEN FALLER - TILLBEDJAN I
ANDE & SANNING - *sida 32*

RADIKALA GUDSÄLSKARE - *sida 43*

BARNASKAPET

Jag hade ett möte med Gud som vände upp och ner på mitt liv på våren 2015. Jag hade kommit till en punkt under året innan av att ”det måste vara mycket mer än så här”. En lång historia kort – hungern efter mer av Gud ökade. Hungern efter att få se Honom verka, att få se under och tecken, se Bibelns löften bli synliga i mitt liv och genom mitt liv. Jag bestämde mig för att börja söka efter mer av Honom. Den helige Ande ledde mig till att börja be tillsammans med Sanna. Vi kände inte varandra väl, inte mer än att vi var bekanta. Men samma hunger efter mer av Gud fanns hos henne. Vi bestämde oss för att börja be om just mer. Vi visste inte hur. Men vi började be. Be om mer. Mer av Honom, mer av Hans kraft, mer av Hans helighet. Vi sågs inga långa stunder, vi sågs en gång i veckan. Efter knappa månaden så hände något. Under en gudstjänst fick vi svar på det vi bett om – vi fick erfara mer. Det var som att Guds härlighet föll över oss. Det var inte ett möte som kom som en vindpust som sen var förbi, utan ett möte med Hans härlighet som liksom kom för att landa. Ett möte som det inte gick fly ifrån, som inte tog slut. En härlighet som blev kvar. Allt blev annorlunda från den stunden. Det hände något med mina dagar. Plötsligt blev jag så viss om att Hans närvaro var över mig. Varje sekund var i förundran över vem Han är och vad som

var möjligt tillsammans med Honom. Jag blev märkt av vissheten om att det finns mer, mycket mer. I en tidig vision i början av det som hände för dryga fyra år sen upplevde jag hur Jesus visade mig ett buffébord – Han välkomnade oss att äta av en buffé, Hans festbankett, som aldrig tog slut. Snarare fylldes bordet med mer ju mer vi åt. Det är sådan Han är. Han har öppnat dörren till sin skattkammare. Han har öppnat vägen till himlens alla välsignelser (Ef 1:3). Vi får ha god aptit – det är att ha stor tro.

En månad in i denna helt fantastiska och fullständigt omvälvande tid så hade jag ett möte med Gud, min Pappa, på ett sätt som jag tidigare inte erfarit. Jag var på väg hem efter en sen gudstjänst i Lysekil. Strax hemma, i trappuppgången på väg upp till vår dörr, så hade Gud stämt träff med mig. Uppenbarelsen om barnskapet rasade ner över mitt liv. Jag hörde Faderns röst över mitt liv: ”Du är min dotter. Jag älskar dig. Du är min dotter. Jag älskar dig. Du är min dotter. Jag älskar dig.” De ljuvaste orden våra öron kan höra – Faderns bekräftelse över våra liv. Allt vi behöver finns i Hans röst, hos Honom själv. Det kom inget ”gör det här, gör det här” i den stunden, utan det var Han och jag och Han överöste mig med sin glädje över mitt liv. Jag är dotter, jag är utvald, min Far gläder sig över mig, min Pappa är stolt över mig, Han älskar mig. Jag är Hans och

Han är min. Med hela min varelse förstod jag detta, med varje cell i min kropp: att Han älskar mig, jag är Hans och det är nog. Från den stunden blev det naturliga för mig att kalla Fadern för Pappa. Det mest nära ordet för Far som mitt ordförråd har. För Han är nära. Inte långt borta. Närmre än mina egna andetag. Han är Abba! I mötet med Honom i min trappuppgång så upplevde jag Honom tala om väckelse – om att det här, det som jag stod mitt i, är vad väckelsen som bryter fram är – en kärleksväg från Gud själv. En väckelse – ett uppvaknande – till Faderns röst över sina barn att Han älskar, att Han är god och bara god. Ett uppvaknande till att Han är en Gud som utrustar söner och döttrar till att gå i stor, stor, ja, stor tro och frimodighet för att de vet Vems de är och Vem som går med dem. Ett uppvaknande till att vara orädda för att den fullkomliga kärleken driver ut all rädsla (1 Joh 4:18). Ett uppvaknande till att vara söner och döttrar som demonstrerar Faderns kärlek genom att bota sjuka, väcka de döda, göra spetälska rena och driva ut onda andar (Matt 10:7). Ett uppvaknande till att vara söner och döttrar som lär känna sin Gud och litar på Honom utan förbehåll, som vågar gå på vatten, vågar gå dit ingen annan gått och som kan borsta av världens ord för man hört Faderns ord. Det är en väckelse till en första kärlek, till en full tillit till sin Pappa, till ett ”jag går frimodigt fram för jag har hört Dig kalla mig vid

namn". Gud väcker sin församling: "Du är min älskade son, min älskade dotter. Jag har min glädje i dig."

Jesus sa: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig." (Joh 14:7). Jesus öppnar vägen till ett liv med en perfekt Fader. Jesus och Fadern är ett – Jesus gör bara det Han ser Fadern göra. Jesus demonstrerar med sitt liv vad det är att fullt ut vara Son. Korset demonstrerar fullkomlig kärlek. Korset öppnar vägen för oss att leva mitt i den kärleken, att leva ansikte mot ansikte med Honom som skapat oss precis som det var tänkt från början (Heb 10:19-20, Joh 17:24-26). Låt oss frimodigt springa rakt in i det som Jesus dog och uppstod för att göra tillgängligt för var och en som tror, en intim gemenskap med Honom som skapat himmel och jord och som har mer för oss än vad vi ens kan tänka fram eller drömma om. Joh 20:17: "Men gå till mina bröder och säg till dem att jag stiger upp till min Far och er Far, min Gud och er Gud."

Barnskapet hos Gud är vår identitet. Vi är utvalda och förutbestämda av Gud till barnskap (Ef 1:5). Söner och döttrar till Gud! Det var Faderns kärlek som blåste liv i oss, som formade våra ben (Ps 139:15-18). Faderns kärlek över våra liv ljuder genom hela historien – från allra första början. Vi är skapade för den kärleken. Att för alltid vara barn till Honom. Det är vem jag är. Guds

kärlek blåser liv i döda ben – allt kommer till liv i Hans kärlek. För allt skapades från början mitt in i den. Faderns kärlek väcker allt skapat till sitt syfte.

Barnskapet hos Gud uppenbarar vårt arv – för barnskap och arv går hand i hand. Rom 8:17: ”Och är vi barn så är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar.” Gal 4:4-7: ”Men när tiden var inne sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att friköpa dem som stod under lagen så att vi skulle få söners rätt. ...Alltså är du inte längre slav utan son. Och är du son är du också arvinge, insatt av Gud.” Ett barn vet rätten till sitt arv. Guds barn vet att Guds rike tillhör dem. En son och en dotter går fram i stor tro just därför. Vi är kallade att ärva världen (Rom 4:13). Vi vet att allt Hans är vårt. Jag är barn i huset. Luk 12:32: ”Var inte rädd, du lilla hjord, för er Far har beslutat att ge er riket.”

Barnskapet hos Gud gör oss orädda och fyllda av tro. Guds barn, vissa om vilka de är, springer fort fram med Hans rike. De är orädda för de känner Honom, de känner sin Far. De vet att om Han är för dem, vem kan då vara emot dem (Rom 8:31). De går fram i stor frimodighet och tro för de vet att ett ord ifrån Hans mun gör vatten som till fast mark. När Petrus hörde Jesus säga: ”Kom” blev vattnet möjligt att gå på (Matt

14:28-29). Tron kom av Ordet Petrus hörde Honom tala. Tro är att falla i tillit till en god Fader – i full tillit till att Hans ord bär, att Han är den Han säger att Han är. Tro är att leva av sin Faders röst och att veta att det Han säger håller att bygga sitt liv på. Tro är fulla tilliten till att oavsett yttre omständigheter så bär Faderns viskning i våra hjärtan kraft att utföra allt Han talar – så därför går vi fram i just stor tro.

Barnskapet hos Gud knäcker varje ok av egen prestation. Barnskapet knäcker ok av jämförelse – för Faderns röst stillar behovet av andras bekräftelse vid sidan av Hans. Du vet att du är fullt ut skapad perfekt i Hans blick. Barnskapet knäcker tävlan och konkurrens – för jag vet att jag har fått en plats av Gud som ingen annan kan ta ifrån mig. En plats som bara är vald åt mig och ingen annan, för jag är ju utvald. Därför försöker jag inte bli någon annan eller ta någon annans plats utan kliver istället fullt ut i det Gud gett mig. Du vill inte ha någon annan plats än den Fadern gett just dig, för du litar på vart Han tar dig. Han är ju god och bara god.

Barnskapet hos Gud är full tillit och överlåtelse. Det är att vara viss om att det bara är i Hans kraft det sker. Det är att lägga ner varje eget försök och istället låta Hans kraft vila över oss (2 Kor 12:8-10). Vi längtar och ropar efter Honom som nyfödda barn (1 Petr 2:1). Vi lever i ett

fullt beroende av Honom. Vi vet om att Han är den som ”klär” mig, Han som förser mig – att mitt dagliga bröd kommer från Honom (Matt 6:25-33, Joh 15:5).

Att veta om att du är en son och en dotter är en nyckel för biblisk enhet. Vi är kallade till en och samma familj. Vi är söner och döttrar. Vi har en Far, som är allas Far (Ef 4:6, Joh 17:21-23). Församling handlar då om familj och inte organisation. Församling handlar då inte om någon inbördes tävlan församlingar emellan utan om att tillsammans som familj se Guds rike ta över en värld. Vi älskar våra systrar och bröder, oavsett var vi tycker olika, för att vi erfar Faderns kärlek och glädje över våra egna liv och hör den över deras liv likaså. Barnskapet hos Gud låter inte egen stolthet vara kvar – all vår stolthet har vi i Honom (1 Kor 1:31).

Barnskapet hos Gud är inte barnslighet – det är fullhet. Vi var skapade till att vara Hans barn, det är vår djupaste identitet. Joh 1:12: ”Men åt alla som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn.” I frälsningen blir vi fullt ut adopterade med ett barns fulla rättigheter in i Guds familj. Jesus visste fullt ut vad det var att vara Son. Han är den förstfödde bland många bröder (Rom 8:29). Den helige Ande är barnskapets Ande. Rom 8:14-16: ”Alla som drivs av Guds Ande är Guds barn. Ni har inte fått

slaveriets ande så att ni på nytt måste leva i fruktan. Nej, ni har fått barnskapetets Ande, och i honom ropar vi: "Abba! Far!" Anden själv vittnar om att vi är Guds barn." Innan jordens grund var lagd blev vi kallade till barnskap. (Ef 1:4-5). Upp 21:7 säger: "Den som segrar ska få detta i arv, och jag ska vara hans Gud, och Han ska vara min son."

I härligheten - i fullheten - ljuder barnskapet. I Jesu dop öppnas himlen och Faderns röst ljuder: "Han är min älskade Son. I Honom har jag min glädje" (Matt 3:17). På härlighetens berg, där de ser Människosonen komma i sitt rike, kommer ett moln, härligheten, och Faderns röst hörs igen: "Han är min älskade Son. I Honom har jag min glädje" (Matt 17:5). Brudgummen som kommer på härlighetens moln kommer möta en brud i de sista dagarna som vet vad det är att vara barn, barn till Gud. Hon kommer att veta vad det är att djupast sätt ha sin identitet i Honom. Att vara älskad av sin Far. Ef 1:5: "I kärlek har Han förutbestämt oss till barnskap...". 1 Joh 3:1: "Se vilken kärlek Fadern har skänkt oss: att vi får kallas Guds barn! Och det är vi också." I evig tid, uppfyllda och tackta av Hans härlighet, så kommer vi vara barn till Honom som skapat oss (Heb 2:10-13).

Barnskapet hos Gud är inte barnslighet - det är att veta om sin auktoritet. Ps 8:3: "Av barns och spädbarns

mun har du berett en makt för dina fienders skull för att förgöra fiende och hämnare.” Gud reser upp sina barn, sin armé, sin brud, sitt folk till att fullt ut veta vilka de är och till att gå fram i allt det som blivit givet dem. Jag tror att vi ska få se en generation av Guds barn som vet vilka de är, en generation av ”uppenbarade barn” som går fram i kraft som vi aldrig sett en generation göra tidigare. En sista generation som förbereder vägen för Hans ankomst och som ska möta Honom som kommer. En generation som vet att fienden hör hemma under deras fötter – i auktoriteten som är given i Jesu namn (Luk 10:20, Rom 16:20). En generation som ser fienden fly, demoner kastas ut och djävulens verk bli omintetgjort (1 Joh 3:8). Hela skapelsen väntar på att Hans barn ska bli fullt ut uppenbarade. Rom 8:19: ”Själva skapelsen väntar och längtar efter att Guds barn ska uppenbaras. Skapelsen har ju blivit lagt under förgängelsen, inte av egen vilja utan genom honom som lade den därunder. Ändå finns det hopp om att även skapelsen ska befrias från sitt slaveri under förgängelsen och nå fram till Guds barns härliga frihet.” Gud reser upp barn i den här tiden som vet vilka de är och som frågar efter det som ingen gjort anspråk på tidigare. Gud ger av sitt goda i överflöd!

Att veta om att du är en son och en dotter öppnar upp för djupen i Hans Ord, in i hemligheterna. Detta för att

vi behöver ha ett barns förväntan på att det finns mer, mycket mer. Mer att se, mycket mer. Att Han vill visa mer, mycket mer (1 Kor 2:9-12). Ett barns övertygelse om att det finns skatter gömda för att upptäckas (Ords 25:2). Ett barns tro på att all kunskap och vishet hittar jag hos Honom själv (Kol 2:3). Luk 10:21: "I samma stund jublade Jesus i den helige Ande och sade: "Jag prisar dig Far, himlens och jordens Herre, för att du har dolt detta för de visa och kloka och uppenbarat det för små barn. Ja, Far, så var din goda vilja." De enkla sanningarna om vem Gud är och vilka vi är uppenbarar de stora djupen i Hans ord.

Min övertygelse är att kärleksmötet med Honom – med en Far som älskar utan gräns – är väckelsevågen som bryter fram. Mötet med Gud själv reser upp en generation, en kropp, en församling som inte längre kan vara tysta utan som frimodigt springer fram i full kraft för att de har mött den djupaste av kärlek. Min övertygelse är att Guds folk kommer få erfara en djup uppenbarelse om Faderns överväldigande kärlek i den sista tiden – för det tar oss "till början" igen, till varför vi är till, "tillbaka till Eden". Min övertygelse är att vi lever i en tid nu – mitt i ett globalt uppvaknande. Där Faderns kärlek blåser liv och väcker. Då erfarenhet efter erfarenhet vittnar och kommer vittna om att Gud är en god, god, ja en så god Far. Jag tror att vi står inför en tid

i världshistorien då vi ska få se en generation av Hans barn få smaka på vad Romarbrevet kallar ”barnens härliga frihet”. En tid där skapelsen kommer att reagera på Guds barns framfart (Rom 8:19-21). En tid där Guds barn kommer att gå fram i Andens kraft på ett sätt som ingen generation tidigare erfarit - där öken blir som Eden i deras steg, där brustet blir helt och ruiner byggs upp (Jes 58:12). En tid då Gud märker barns blickar med att se den nya staden komma. En tid då Gud märker blickar med visionen av Honom själv. En tid då Han märker blickar med visionen att se Kungen som kommer tillbaka, se Brudgummen som kommer för sin brud. En tid där vi ropar: ”Han älskar mig. Han älskar mig. Han älskar mig. Han är god, Han är bättre än vad vi någonsin kunde tro.”

KONTURERNA AV SION

Eden var en plats där Guds närvaro vilade. En plats av nära gemenskap mellan människa och Gud själv. Det har alltid varit Faderns hjärta - att bo bland sitt folk, att leva i gemenskap med Hans barn, med dem som är skapade till Hans avbild. Vi är skapade för detta enda - Honom! Vi är skapade för att leva i full gemenskap med Gud själv. Eden var en sådan plats - en plats som

berättar om Faderns hjärta, om just Guds längtan att bo bland sina barn. Adam och Gud vandrade i trädgården tillsammans. Eden var en plats av Guds vilande härlighet. Syndafallet tog oss därifrån.

Genom Gamla Testamentet ser vi sedan hur tabernaklet, templet och offrens funktion vittnar om detta enda syfte – vittnar om Guds längtan att bo bland sitt folk, Guds önskan om att låta sin härlighet vila mitt ibland sina barn (2 Mos 25:8). Tabernaklets och templets funktion var just det – att vara en plats för Guds närvaro att vila, för Honom att bo i vår mitt.

Tabernaklet och templet är också skuggbilder av Kristus själv (Joh 1:14, Joh 2:19, Upp 21:22, Kol 2:17). I Kristus blir vi inympade, in i att genom Honom själva bli tempel där Guds närvaro bor, del i Hans egen kropp – kallade att bära ut Hans egen närvaro, kallade att vara personer som den helige Ande kan fylla och vila över. Kallade att vara kärll för härligheten.

Jesus öppnar vägen till Faderns famn, in i att leva mitt i Hans närvaro igen (Heb 6:19, Joh 14:7). Jesus öppnar vägen till det som vi förlorade vid syndafallet. Jesus öppnar vägen ”tillbaka till Eden” – till att inte längre vara separerade från Honom, inte ens det minsta (Ef 2:17-18).

När Hesekiel profeterar om den nya Gudsstaden, in i en tid som ligger framför oss, ger han oss dess kännetecken: ”...och för all framtid ska dess namn vara:

Herren är här.” (Hes 48:35). Här i vår mitt. Paulus skriver i 1 Kor 13:12: ”Nu ser vi en gåtfull spegelbild, men då ska vi se ansikte mot ansikte.”

Gud tar oss ”tillbaka till Eden”. Inte till samma Eden som var då, men till ett ”Eden” som den första trädgården vittnar om. Vi ser en tid framför oss där Han för alltid ska bo mitt bland sin barn, till det som profeterna profeterar om – när Hans närvaro tar över allt. Han tar oss in i det som från början varit Hans längtan – att för alltid bo i vår mitt. In i när Hans härlighet inte bara vilar i en trädgård eller i ett tempel utan där Hans närvaro tar över, vilar över jorden, där vi stämmer in med änglar att hela jorden är full av Hans härlighet. Profeten Jesaja kommer till tronrummet och hör änglarna ropa att jorden är full av Hans härlighet (Jes 6:3). Habackuk profeterar att: ”Jorden ska vara fylld av kunskap om Herrens härlighet, så som vattnet täcker havets djup” (Hab 2:14). Ordet ”kunskap” i passagen betyder att intimt känna. Alltså inte kunskap som i fakta, utan en kunskap som innebär att jorden ska känna, erfara, bli ett med och ”uppslukas” av Hans härlighet. Vid tidens början fick vi ett uppdrag – att lägga jorden under oss, att låta Eden bli Eden överallt (1 Mos 1:28). Uppdraget var att jorden skulle läggas under Guds ordning, Guds rike, Guds shalom, Guds närvaro. Det uppdraget gäller fortfarande (1 Joh 3:8, Rom 4:13). Jesus tar genom sin

död och uppståndelse tillbaka nycklarna som fienden blev given i syndafallet och vi står mitt i samma uppdrag igen – att lägga jorden under oss (Matt 16:18-19, Matt 28:18-20). Uppdraget att se himlen invadera jorden, Guds närhet ta över här. Profeten Joel profeterar om en tid när Guds Ande ska vara utgjuten över allt kött – ja, en dag ska det vara så (Joel 2:28). På den första Pingstdagen predikar Petrus om att det som händer när de ser Anden blir utgjuten rör det som Joel tidigare profeterat (Apg 2:16-18). På Pingstdagen fick det profetiska ordet i Joels bok sin start och vi kommer få se det fullbordat. En dag ska allt vara under Hans Ande, genomsyrat av Hans närvaro och en skapelse vara fylld av Hans härlighet. Profeten Jesaja talar Guds Ord och säger: ”Jag ska göra platsen för mina fötter härlig.” (Jes 60:13). Längre fram i beskriver Jesaja jorden som Guds fotpall (Jes 66:1). Jorden ska uppfyllas av Hans härlighet. Allt ska läggas under vår Kungs fötter (Heb 1:13, 2:8).

Sommaren 2016 upplevde jag Gud tala. Jag hörde Honom säga att: ”Jag har ritat konturerna av Sion”. Införstått i orden var att Han ritat konturerna av Sion här på jorden. Där och då visste jag inte vad Han menade. Jag hade ingen större inblick i vad Bibeln benämner som just Sion.

Bibeln nämner Sion. Namnet Sion används i olika sammanhang i Guds ord. Till viss del talas det om Sion som en fysisk plats, om ett berg, om Davids stad (1 Kung 8:1), om Jerusalem. Namnet används också bredare för Israels folk, för Guds folk. Men Bibeln nämner också namnet Sion i kontexten av något som vi ännu inte sett - "ett kommande Sion" - en plats där Guds fötter vilar (Jes 60:13, Jes 66:1, Hes 43:7, Matt 5:34). Det talas och profeteras om ett upprättat Sion (Jes 60) - ett Sion som inte längre är namnet på bara en specifik stad, ett område, fåtaliga personer utan om ett Guds rike som invaderar och tar över jorden. Ett Sion som rör allt Guds folk, som rör allt skapat - löften som Israel fick bära för att sen genom Kristus också bli löften till alla nationer och till alla folk (Ef 2:12ff). Ett "Sions berg" som platsen där Guds ordning regerar, Hans Ande som blir utgjuten över allt kött och allt skapat. Öken som blir till lustgård, det torra som blir till källsprång, där det som varit dött får liv. Ett "Sions berg" - en plats där Hans härlighet bor. En plats där Guds undervisning, frid, glädje och rättfärdighet strömmar ifrån. En plats där allt blir underlagt Kungens fötter. Det står om platsen att friden är dess överhet - allt är underordnat Hans ordning (Jes 60:17). "En stad", "Sion", som beskrivs på liknande sätt som det himmelska i Uppenbarelseboken (Upp 21-22), på liknande sätt som Hesekiels beskrivning i sin syn av den kommande Gudsstaden (Hes 43, 47). Det

är Gudsstaden som kommer ner från himlen (Upp 21:2, 21:9) – Guds rike som tar över. Det är Gud som bygger sin tron i vår mitt. En plats där sjukdom flyr. Det är Gud som kommer för att för alltid bo bland sina barn. Det är Hans härlighet när den tar över. Det är ett återupprättat Gudsfolk som strålar i härlighet. Det är hoppet om härligheten.

Min övertygelse är att vi lever i en tid där vi ska få se konturerna av just det här, ”konturerna av Sions berg”. En tid innan Jesus kommer tillbaka som kommer få erfara Guds rike invadera jorden i större kraft en någon annan generation sett det ske tidigare. En tid som förbereder och banar väg för Kungens ankomst. Ett Andens utgjutande som är globalt. En tid då platser, ja hela städer, får smaka på vad Bibeln talar om som löften till Gudsfolket – se platser få erfara Hans härlighet. Platser och städer som blir konturer av ”det kommande Sion” – konturer av himlen på jorden. Platser som får smaka på Jes 33:24: ”Och ingen av invånarna (i Sion) ska säga: ”Jag är sjuk”” En tid när Guds folk reser sig i full kraft och i Hans härlighet för att vittna och demonstrera för en värld att ”det här är vår Gud” (Jes 60:1-3). Vår Gud kommer visa sig stor i härlighet! Han kommer låta en värld se vem Han är. Han kommer att triumfera och Han älskar att göra det genom sina barn. Min övertygelse är också att det finns en tid som är nu

där vi kommer se skeenden av Guds framfart gå fort. Jesaja profeterar: ”Vem har hört något sådant, vem har sett något liknande? Kan ett land komma till liv på en enda dag, eller ett folk födas på ett ögonblick eftersom Sion föder sina barn redan när värkarna börjar?” (Jes 66:8). En nation på en dag. Det är möjligt. Världen ska få se vår Guds strålgans!

Jag är övertygad om att vi ska få se en global väckelse som inte bara är som en pust som sen var förbi eller en våg som kom för att sen lämna. Jag tror att vi ska få se hur platser och hela städer blir viloplats för Hans härlighet. Inte bara ett kort besök, ett kort vidrörande, utan vår Gud som kommer för att bli kvar. Låt oss tro Gud om att få se nationer läggas ner vid Hans fötter. Min övertygelse är att Sverige är en nation som ska få erfara det här – erfara ”konturerna av Sion”, erfara Hans härlighet, erfara vad det är när Hans härlighet faller över en nation. Vi lever i spännande dagar.

Gud kommer för att upprätta och återställa – det är Faderns hjärta (Jes 58:12). Vi kommer få se en skapelse och en mänsklighet som en dag blir fullt fri under sitt förtryck (Rom 8:18-21). Marken ska jubla, träden ska ropa av fröjd – ja, allt som andas, hela skapelsen, var skapat för och ska igen lovsjunga inför Herren. (Ps 69:12-13, 150:6). Hesekiel talar om tempelkällan (Hes 47:1-12) – en ström som ska utgå från Guds helgedom

och ge allt liv. En dubbel ström som ger allt liv, gör det som varit grumligt sunt och som är källan till läkedom för folken. Källan beskrivs på liknande sätt i Uppenbarelseboken som en flod med livets vatten (Upp 22:1). Hans vatten är Hans Ande. Gud utgjuter av sin närvaro, sin Ande över allt kött och "...och allt får liv där strömmen rinner fram." (Hes 47:9). Och öken blir som Eden. Allt får liv. Gud älskar det Han skapat och Han kommer fullborda det Han påbörjat.

Världens riken ska inte för alltid vara kvar. Hans rike tar över. Allt ska skakas. Allt som inte är Hans ska förgås. Han planterar och befäster för alltid det som är Hans rike. Dan 2:44: "Men i de kungarnas dagar ska himlens Gud upprätta ett rike som aldrig i evighet ska gå under och vars makt inte ska överlämnas till något annat folk. Det ska krossa och göra slut på alla de andra rikena, men självt ska det bestå för evigt."

Det som händer i Israel i tiden, det som vi ser blir uppfyllt där på platsen, i landet – det vittnar om vad Gud gör globalt. Det vi konkret ser ske i Israel – vittnar om större andliga skeenden över hela vår jord. Ett upprättat Israel – ett Israel som förbereds inför Kungens ankomst – vittnar om upprättade nationer, nationer som förbereds. Väckelsevindar som blåser i Israel talar om globala väckelsestormvindar. Judar som

kommer tillbaka till sitt hemland, till Israel, vittnar om att Guds barn kommer hem, vittnar om en stor stor skörd som tas in. Israels folk och dess land har alltid haft ett kall om att vittna. Det är spännande tider.

MÄRKTA BLICKAR

Gud förbereder sin brud, förbereder sina barn, till att resa sig i full kraft och att stråla för världen att se (Jes 60, Ps 67:2-3). Vi är kallade att vara världens ljus, ett ljus på ett berg som inte går att dölja. Sion, res dig, stråla! Vi ska stråla som aldrig förr – vi är världens ljus för att Han som är huvudet över sin kropp är världens ljus (Joh 9:5, Matt 5:15). Och alla ska se. Se Honom stråla klart genom sin kropp, sin församling, genom barn som representerar sin Far mycket väl, genom en brud som reser sig i Hans kraft. Se Hans härlighet som lyser genom fullt överlåtna kärl.

Det är tid för en brud att resa sig. Uppenbarelseboken 14 talar om en skara som syntes stå med Lammet på Sions berg. Passagen verkar vara parallell med föregående kapitel – kapitlet om vilddjuret och dess märke. Om allvaret, om att inte ta emot odjurets märke, om att inte bli vilseledd, om att vara vis, om att vara

vaken. Kapitel 14 talar om ett annat märke i pannan: "... som hade hans namn och hans Fars namn skrivet på sina pannor." Kapitel 13 talar om ett människas tal, om världens tal, om att köpa och sälja. Kapitel 14 talar om en skara som är märkta av Lammet och av sin Far, en skara som är friköpta från jorden och friköpta från människor – som har sin blick på det som är där ovan (Kol 3:1-2) och som följer Lammet vart Han än går. Och de är fläckfria. De sjunger en ny sång inför tronen. I den sista tiden reser Gud sin brud i full kraft mitt i den tid som kapitel 13 beskriver – en brud vars blick är märkt med kapitel 14, märkt med visionen av Honom själv. Samma princip som: Jag dukar ett bord i dina fienders åsyn (Ps 23:5). Vår Gud älskar att triumfera. Ju mörkare det kan tyckas bli desto ljusare kommer det bli. Jes 60:1-3: "Stå upp, stråla, för ditt ljus kommer och Herrens härlighet går upp över dig. Se, mörker ska täcka jorden och töcken folken, men över dig ska Herren gå upp, Hans härlighet ska uppenbaras över dig. Hednafolken ska vandra i ditt ljus och kungar i glansen som går upp över dig." (Jes 30:25-26, Jes 59:19). När världen ropar att det verkar som att natten kommer, då tänder Gud facklorna – facklorna som lyser upp de mörkaste av platser. Och de kommer att lysa, lysa riktigt starkt! Vår Gud kommer visa sig i triumf! Hans härlighet kommer att blända en värld. Han reser sin brud i härlighet. På samma sätt som Gud manifesterade

vem som var Gud i berättelsen om Elia och Baalsprofeterna (1 Kung 18:20-39) så kommer vi se en ”Elia-generation”, en brud, som förbereder vägen för Kungens ankomst och som ser på nytt hur vår Gud demonstrerar vem Han är mitt framför ögonen på mörkrets makter, inför fienden själv.

Världens blick kommer bli frestad att förbli på det fienden gör, på det som kan verka vara att mörker tar över. Men det är egentligen inte det som är sant. För sanningen är att vår Gud triumferar. Och Han kommer bli synlig – så synlig så att alla ser! Guds folk behöver vara märkta med visionen av Hans härlighet, Hans rikets framfart, vad Gud gör, vår seger, Uppenbarelseboken kapitel 14 – inte vad fienden gör. Att ha sin blick på ”Lammet vart Han än går” (Upp 14:4). På så sätt ska vi ”tappa igen munnen på det onda”. För vår Guds rike är överlägset. 2 Kung 6:15-17: ”När gudsmannens tjänare tidigt på morgonen steg upp och gick ut, se, då hade en här med hästar och vagnar omringat staden. Tjänaren sade till gudsmannen: ”O, min herre, vad ska vi ta oss till?” Han svarade: ”Var inte rädd! De som är med oss är fler än de som är med dem.” Och Elisha bad: ”Herre, öppna hans ögon så att han ser.” Då öppnade Herren tjänarens ögon, och han fick se att berget var fullt av hästar och vagnar av eld runt omkring Elisha.”

Och Guds folk sjunger en ny sång inför tronen. En ny sång, brudens sång, bröllopssången. För de vet vilken

tid det är. Inte en tid då mörker triumferar utan en tid då natt ska bli dag, då morgonstjärnan visar sig i gryningen, då det dukas upp för den stora festmåltiden, då Brudgummen kommer, då vi inte gömmer oss i rädsla för mörker utan ropar: "Han kommer, Han kommer". En tid då vi inte går i reträtt utan springer fram med palmladen och välkomnar vår Kung till att rida in. Det är redan schack matt. Pappa har redan vunnit seger. Jesus triumferade över mörkrets makter på korset (Kol 2:15). Och i tiden när det kan tyckas som att vårt fokus blir frestat till att titta på kapitel 13, på det fienden gör, på hur ondskan verkar tillta – vet om att det finns ett parallellt kapitel. Guds löften som talar om en rest kyrka, en kyrka som strålar av Hans härlighet och som kungar kommer till strålglansen av (Jes 60:2), som talar om platser som smakar på Jes 31: "... och invånarna ska säga: Jag är inte sjuk". Platser som får erfara försmaken av "jorden är full av Hans härlighet", som får bönesvar utifrån Fader Vår – som får erfara vad det är med himmel på jord, erfara när Hans rike tar över mer och mer. Löften som talar om barn som går fram i sån uppenbarelse om vilka de är och vem deras Far är och som demonstrerar Hans rike och kraft på ett sätt som är "och de ska göra samma gärningar som jag och större än dessa". Han reser sin brud, sin församling, sina barn. Och sången de sjunger, brudens sång, den nya sången – är inte en stridssång på det sättet som vi

kanske skulle kunna tro. Det är den mest intima sången – en kärlekssång mellan ett folk och deras Gud, en kärlekssång mellan en brud och dess Brudgum. En sång om en enda kärlek. Om en kärlek så stor, så djup, så vid, så hög att inget annat spelar någon roll. En sång mellan två. ”Jag är Hans och Han är min” (Höga Visan 6:2). En sång som kallar till bröllopfesten. En sång från munnar som ser det nya Jerusalem. Det är en sång som välkomnar Brudgummen, en sång som välkomnar Kungen att rida in. Sången som stiger från fullt överlåtna liv – som har gett upp allt för att vinna allt. En sång om Faderns godhet. It's the Song of Songs. Det är stridssången i Guds rike.

En brud som blir väckt är ett Gudsfolk som blir väckt till en första kärlek – till att älska Honom med all sin kraft. Som blir väckt till att följa en Enda röst (Upp 2:4). Hans härlighet, Hans brinnande närvaro, följer liv som är överlåtna en Enda kärlek. Låt oss stå upp, följa överlåtet och stråla! Det är en församling som ser satans gärning krossas under dess fötter.

HAN ÄR GOD

När en värld ska få se vem vår Gud är – ja, när nationer ska få se vem Han är – så kommer de få se att Han är

god. David skriver i Psalm 27:13: "Jag viss om att få se Herrens godhet i de levandes land". Gud är god! Gud är god! Gud är god! När Mose samtalar med Gud i 2 Mos 33 ber han Gud om att få se Hans härlighet. Gud responderar på hans önskan och i vers 19 svarar Gud själv med orden: "Jag ska låta all min godhet gå förbi framför dig och jag ska ropa ut namnet "Herren" inför dig". Guds härlighet och all Hans godhet är samma sak. Härligheten, fullheten av Gud, är också fullt ut Hans godhet. Hans härlighet är Hans godhet. Hans godhet är Hans härlighet. "Hela jorden är full av Hans härlighet" – Hela jorden ska få se Hans godhet. Hans godhet kommer blända oss, kommer ta oss till en plats av förundran inför vem vår Gud är. Och Han gör det mitt framför fienden. Hos 3:5 (NKJV) säger om de sista dagarna: "They shall fear the Lord and His goodness in the latter days." David skriver: "Man ska ropa ut ryktet om din stora godhet och jubla över din rättfärdighet." (Ps 145:7). Gud kallar oss till att vara ett glädjens folk. Hans folk ska få vara känt för det. Ett glädjens folk för att vi vet om att vår Gud är god och Hans nåd varar för evigt (Ps 118:1)! Smaka och se att Herren är god (Ps 34:9)!

Bibeln säger att barmhärtigheten/nåden triumferar över domen. (Jak 2:13) Det är den nåden som märker oss, som förundrar oss, som får oss att falla ner på knä i beundran – för Han är god, så god. Fadern har satt

Människosonen till att döma – och Människosonen, Jesus Kristus, är den som friköpt oss, genom vem vi kan säga ”jag står inte längre under fällande dom”. Det är i Kristus som profetian i Joel går från att i översättningar beskriva Herrens dag som kommer som ”den stora och skrämmande” (Joel 2:31) till att nu använda orden ”den stora och strålande” (Apg 2:20). Jesus har betalat priset – vi är inte längre utanför, vi är innanför. Guds dom är dom över mörker, dom över synd och allt det som inte står i linje med Hans rike. Guds domar är ljuvliga – de vittnar om att Han är god, att ingen växling mellan mörker och ljus finns i Honom. Jesus talar om den helige Ande så här: ”Och när han kommer ska han överbevisa världen om synd och rättfärdighet och dom... Om dom: denna världens furste är dömd.” (Joh 16:7-11). Dom: denna världens furste är dömd. Guds domar vittnar om att världens furste en gång för alla blivit dömd till evig dom. Guds dom är ett glädjebud. Guds domar bevisar Hans kärlek. Vi är friköpta av nåd, medan allt mörker ska dömas och inte mer bestå. 1 Joh 4:18 talar om den fullkomliga kärleken som driver ut rädslan. Den talar om att när den kärleken nått sitt mål i oss så har vi frimodighet på domens dag. Frimodighet på domens dag. Längre fram talas det om rädslan som hör samman med straff och att den som är rädd inte är fullkomnad i kärleken. I Hans kärlek finns inte rädsla för dom. För nåden triumferar över domen. Du är täckt av

Honom, dold i Kristus, friköpt och från den platsen lever du. Inte längre som slav under lag, fruktan och dom, utan som frimodig son och dotter. Med det menas inte att det inte finns utrymme för Guds uppfostran, Guds ansande, formande och korrigerande i våra liv. När vi låter den helige Ande få fritt utrymme i våra liv så kommer Han att ansa, forma, forma oss efter "Hans Sons bild" (Rom 8:29). När vi ber om Guds eld ber vi om att den helige Ande ska förtära allt i våra liv som är står i motsats med Hans väg. Det kan vara en smärtsam process. Men det är en fantastisk process – för den tar oss mot fullheten. In i det som Jesus betalat priset för att vi ska leva i. Det tar oss till att få bära ut ett större mått av Hans härlighet – få bära rik frukt. Joh 15:2: "Och varje gren som bär frukt rensar han så att den bär mer frukt". Guds eld är Guds passion för sina barn. Hans kärlekseld som inte låter något vara kvar som inte är Hans perfekta godhet och väg. Hans kärlekspassion som tar oss till platsen där vi ser en Enda. Ser Honom. Hör Honom. Hans eld som dömer mörker, synd och allt det som står i kollision med Hans rike – detta för att ta oss fullt nära Honom – där inget är grumligt längre i sättet vi ser Honom, där vi lär känna Hans röst så väl att vi kan urskilja vad som inte är Hans stämma. Gud älskar oss. Gud älskar oss. Han är för oss. Hans eld är det – Guds kärlek som går så långt att den inte tillåter mörker att ens viska, inte Hans utskällning och

Hans missnöje. Låt oss veta om att Faderns milda och goda röst är den som väcker sin brud till att följa Honom med odelat hjärta och inte rösten hos en sträng, arg och missnöjd far som får oss att följa i rädsla – för det är anklagarens stämma.

Vi behöver avslöja när anklagarens röst, fiendens röst, blivit en röst vi lyssnar på. Vi behöver veta om att vår Gud är god och Hans röst likaså. Anklagarens röst kommer uppfostra, men inte som en Far. Anklagarens röst kommer peka på ofrihet, men inte för att ge dig frihet utan för att just anklaga dig. Anklagarens röst kommer att belysa Guds dom, som Hans vredesdom, försöka ställa Guds folk på en plats av rädsla inför Guds vrede, handlande, rädsla ifall vi inte... och så vidare. Rädsla för Guds domar istället för glädje. Rädsla för Guds handlande i de sista dagarna istället för jubel inför att Kungen kommer tillbaka. Rädsla inför den Allsmäktige istället för beundran och förundran. Rädsla för att Gud skulle plötsligt växla i sitt sätt att tala mot oss – från kärleksfull till stäng och arg. Och fienden försöker få oss tro att det är ”gudsfruktan”. Det är lögn. Rom 2:4 säger: ”Eller föraktar du hans rika godhet, mildhet och tålmod? Förstår du inte att Guds godhet vill föra dig till omvändelse?” Guds godhet leder till omvändelse. Guds godhet uppenbarar synd och leder till omvändelse. Guds kärlek leder människor nära Honom. Sann Gudsfruktan drar oss nära – den vet att

enda platsen som vi har sann frihet på är på platsen i Hans närhet. Sann fruktan för Gud skrämmer oss inte ifrån Honom, den får oss att fly till Honom. Ps 34:9: ”Smaka och se att Herren är god. Salig är den som flyr till honom.” Han är god!

Vi läser om när Petrus är i båten med Jesus och om miraklet som sker (Luk 5:1-11). Efter att inte ha fångat någon fisk, drar nu Petrus upp båten full med fisk efter ett ord från Jesus. Petrus och Jesus känner inte varandra väl – det är så här Jesus presenterar sig själv. Fisk i det här fallet är inte bara fisk – det är vad Petrus lever av. Jesus överöser Petrus med sitt goda – det är Guds karaktär. Följden blir att Petrus faller ner på knä, övertygad om sin synd, övertygad om att han egentligen inte förtjänar det här, att han inte förtjänar att vara i Jesu närvaro. Evangeliet berättar om en bävan och gudsfruktan som kommer över Petrus och de som var med honom – Guds mirakel och godhet får knän att böjas i bävan inför vem Han är. Petrus faller ner i syndanöd. Guds godhet leder till hans omvändelse. Och inte bara till omvändelse utan till: ”Då drog de upp båtarna på land, lämnade allt och följde.” Petrus lämnade till och med det han precis fått av Gud, sin fångst, för att följa. Miraklet i sig var underordnat att känna Honom som gör mirakel. Att känna Honom – det är för det syftet vi är till.

Sann Gudsfruktan för Guds folk är att falla ner när vi ser vem Han är, när vi ser att Han är god, inser att jag inte har råd att inte få allt av Honom, inser att utan Honom har vi inget och med Honom har vi allt. Det får en att bäva, att frukta, att falla ner i beundran, att stå mållös inför den Allsmäktige, vår goda Far. Inte i rädsla för Honom. Han är god!

Jeremia beskriver utgjutandet av Guds godhet och Guds stads upprättelse: ”De ska bäva och darra när de ser allt det goda och all den välgång jag ger den.” (Jer 33:9). De som inte känner vår Gud kommer se Hans godhet och bäva och darra och säga: ”Han är verkligen Gud. De är verkligen Hans folk”. Allt av världens egen stolthet kommer behöva böja sig för Honom (Jes 2:12). Många, många, många ska vända om och komma till Hans ljus! Guds godhet kommer att uppenbara synd och leda många människor till omvändelse. Vi kommer få se en stor, stor, stor skörd bärgas in i de sista dagarna - Faderns röst kallar sina barn hem (Joh 6:65). Det kommer bli tydligt för en värld- med Honom har vi allt, utan Honom har vi inget.

I Gud finns ingen växling mellan mörker och ljus (Jak 1:17). Han är densamma. Guds röst är mild. 1 Kor 13 – kapitlet som kallas ”kärlekens lov” – beskriver vem Han är. Ofta använder vi kapitlet till att tala om kärleken mellan en man och en kvinna och vi läser det i samband

med bröllop. Men kärleken som kapitel 13 talar om är inte den mellan människor utan kapitlet talar om ”agape” – Guds kärlek – från vilken kärlek all kärlek människor emellan ska utgå ifrån för att det ska vara just sann kärlek. 1 Kor 13:4-8a: ”Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas inte, den skryter inte, den är inte uppblåst. Den betar sig inte illa, den söker inte sitt, den brusar inte upp, den tänker inte på det onda. Den gläder sig inte över orätten men gläds med sanningen. Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den. Kärleken upphör aldrig.” Det är så här vår Gud låter, det är så här Hans kärlek är. Vi måste lära känna den gode Herdens röst. Fienden försöker få Guds utvalda att tro att Guds röst anklagar – för fienden har just den benämningen: brödernas åklagare (Upp 12:10), medan Herdens röst beskrivs i 1 Joh 2:1: ”Men om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern: Jesus Kristus den Rättfärdige. Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens”. Hans röst är för oss. Herdens röst pushar inte och piskar inte – Hans röst leder sina får framåt. Faderns röst talar inte skam utan leder till sann frihet och sanning. Guds röst uppenbarar synd men alltid för att leda oss till upprättelse. Fienden önskar få Guds folk att tro att rädsla för Gud är sann gudsfuktan. Det är tid för att fullt ut avslöja fiendens röst, fiendens lögner. Det är tid att fullt ut avslöja åklagarens röst, rösten från

religion, rösten från en piska, rösten från det som vi ibland misstar oss för att tro att det är Gud som med en sträng ton visar sitt missnöje – det är inte Guds röst. Fienden talar lögn och motsätter sig allt det Gud talat – för det är just sån han är, han är lögnens fader (Joh 8:44). Åklagaren försöker att göra Guds barn ofrimodiga, tvivlandes på sin frihet, tysta – medan Faderns röst leder oss ut på vatten, gör oss orädda, säger ”Du är min älskade son/dotter. Jag har min glädje i dig” och som säger ”han som kan göra långt mycket mer än allt vi ber om eller tänker oss genom den kraft som verkar i oss.” (Ef 3:20).

Faderns röst uppfostrar. Den helige Ande uppenbarar synd. Gud är helig och allt som inte är gott i våra liv förtärs i Hans närvaro när vi låter Honom få område efter område, när vi ger Honom allt. Det är ljuvligt. Jesus är sanning – det betyder att det i Hans ansning finns inte en kompromiss med vad som är sant och rent. Men tonläget är fortfarande milt och det som ljuder är att ”nåden triumferar över dom” och leder oss orädda och frimodiga igenom uppfostran, formande, prövningar och eld. För vi vet ju att Han är god och att Hans perfekta kärlek driver ut rädslan, rädslan för dom. Hans röst ger oss vision och Hans röst får mig att falla ner i tårar över att ”hur kan Du vara till och med så här god?”. Hans röst uppfostrar mig för att det finns mer att erfara, djup i Honom som Han vill visa mig, ett större

kall än vad jag anat, en visshet om att Gud anförtror mig med mer, en visshet om att elden är Hans kärleksled och som tar mig nära, nära, nära – redo för mer av Honom, Han som bara ger goda gåvor till sina barn. Hans kärleksled som tar mig ut i ett liv i renhet – för att det är där jag har min fulla frihet. Jesus, lejonet av Juda, som kommer tillbaka för att ryta åt mörker (Upp 19:15) talar med samma stämma som Jesus, Lammet, som kom och blev slaktat för att du, ja vi, skulle få liv i överflöd. Det finns ingen växling mellan ljus och mörker i Honom. Han älskar oss och Hans stämma är god, så god, bara god.

Vi lever i en tid där Gud utrustar sina barn att avslöja fiendens röst. Fienden ska inte ha någon talan. Vi lever i en tid där vi måste veta om att Gud är god. Låt oss dra oss nära Honom – vi måste lära känna Hans röst.

Folken ska få se Hans godhet!

HÄRLIGHETEN FALLER – TILLBEDJAN I ANDE & SANNING

I april 2016 visade Gud mig en vision, en vision över vårt land. Jag såg vårt avlånga land ovanifrån, som en kartbild. I mitten av landet pågick en strid människor

emellan. Visionen fortsatte och jag såg en efter en lämna striden för att gå ut mot landets gränser. De lämnade med ryggen mot striden och placerade sig en efter en runt om landet, vid landets gränser. De såg ut från landet. Alla de som lämnade hade lyfta händer, båda armarna var lyfta mot himlen. På armarna hos var och en som stod vid gränserna fick jag se att det stod något skrivet. På ena armen stod ordet "Ande" och på den andra armen "sanning". En efter en fortsatte att lämna striden och tog sin plats vid gränserna. Till slut var landets kontur fylld av människor som sträckte armarna mot himlen. De blev en sammansluten kedja, de fattade händer, samtidigt som armarna var lyfta. När kedjan av händer var sluten föll ett orangeliknande täcke över landet. Det var Guds härlighet. Striden tog slut. Guds härlighet hade fallit.

Guds härlighet kommer falla över vårt land, vår nation. Sverige ska få erfara en Andeutgjutelse vi tidigare inte varit med om. Sverige ska få erfara Hans brinnande närvaro. I maj 2016 upplevde jag igen Gud tala över vårt land. Den helige Ande visade mig återigen vårt avlånga land som på en karta. Jag upplevde Honom tala och säga att det inte är en slump att vårt land ser ut som ett fotavtryck. Vår nation ska bli känd som en nation där Gud satte ner sin fot, sina fötter. Min övertygelse är att det är väckelsetid i vårt land nu, att det är en ny tid. Att Sverige ska få se Guds härlighetsvåg

svepa över vårt land på ett mäktigt sätt. Han har förberett vattnet över Sverige att gå på. Vårt land ska bli helig mark. Det kommer brännas under våra fötter.

Vi kommer se en rörelse av sann tillbedjan bland Hans folk. En rörelse av tillbedjan i Ande och sanning – liv överlåtna fullt till Honom. Ett Guds folk som ser en Enda, som lämnar striden för att tillbe en Enda. Vi kommer se ett Guds folk som ställer sig i enhet – enade för att se ett land erfara Guds härlighet.

Joh 4:23-24: ”Men det kommer en tid, och den är redan här, när sanna tillbedjare ska tillbe Fadern i ande och sanning. Sådana tillbedjare vill Fadern ha. Gud är ande, och de som tillber honom måste tillbe i ande och sanning.” Var och en är kallad till att vara tillbedjare – att lägga ner allt sitt eget för att låta sitt liv stiga upp i tillbedjan till Honom. Det arameiska ordet för ”att tillbe” är att böja sig ner, att överlåta allt. Tillbedjan är att lyfta sin röst, sitt liv, sin sång till en Enda som är värdig. Musik, sång och dans är inte nödvändigtvis tillbedjan i sig självt men det är ett uttryck för det – ett uttryck som himlen lagt ner, en given respons på den Han är. Hela himlen sjunger Hans lov. Upp 4:8-10: ”Dag och natt säger de utan uppehåll: ”Helig, helig, helig är Herren Gud Allsmäktig, han som var och som är och som kommer.” Och när varelserna prisar och ärar och tackar

honom som sitter på tronen och som lever i evigheters evighet, då faller de tjugofyra äldste ner inför honom som lever i evigheters evighet. De lägger ner sina kronor inför tronen...”. Tillbedjan är att falla ner i beundran. Tillbedjan ljuder kring Hans tron. Sann tillbedjan är att lägga ner sin krona inför tronen, vid Hans fötter – allt mitt eget fullt överlåtet Honom. Allt som skulle kunna tyckas vara min egen ära lagt ner inför Honom. Sången som stiger från ett folk som reser sig och lägger ner sina liv – sina mantlar – för att välkomna sin Kung att rida in – det är en sång i Ande och sanning.

Tillbedjan i sanning är en tillbedjan som bara sker genom Jesus själv – Han som är sanningen. Där ingen tillbedjan sker utanför Honom, inget annat tillbes och sätts högre än Honom. Det är ett liv som inte kompromissar, ett liv som säger ja till att ”sök först Hans rike och Hans rättfärdighet...”. Tillbedjan i sanning där orden ”sanningen ska göra er fria” (Joh 8:32) ljuder och där varje område i våra liv överlåts till att lysas upp av Hans ljus. Där allt vad världen skulle kalla frihet ersätts med Hans frihet – den enda frihet som gör oss verkligt fria. Det är en tillbedjan så transparent – där inget hålls undan Hans ljus. Det är en tillbedjan utan fasad, en fullt ut äkta tillbedjan. Där inget sker för människors beskådan och människors beröm utan där

allt sker inför Honom, där allt är tillägnat Honom – där Han är vår enda publik.

En tillbedjan i Ande. Där allt sker fyllt av Hans Ande. Där andlig sång stiger, där Han själv leder vår tillbedjan. Där vi tillber utifrån att vi är nya skapelser, födda på nytt, satta redan nu i den himmelska världen (Ef 2:6), att vägen är fullt öppen mellan oss och Fadern (Heb 6:19-20, 10:19-20). Där vi vet om att Han är inte långt borta, utan Han är närmre än mitt eget andetag. En tillbedjan och ett liv levt ansikte mot ansikte med Fadern själv. Där vi ser och tillber utifrån det Anden visar, det Anden talar, det Anden säger är möjligt för den som tror. Där vi här och nu stämmer in i den himmelska lovsången och vet om att vår tillbedjan drar ner himmel på jord. Den helige Ande är en garant för just det – att himmelriket nu är tillgängligt. En tillbedjan i Ande som sker i Andens enhet. En tillbedjan som stiger från ett enat Guds folk.

Höga Visan 2:10-12: ”Min vän börjar tala, han säger till mig: Res dig, min älskade, min sköna, och kom! Se, vintern är över, regntiden slut och förbi. Blommorna visar sig på marken, sångens tid har kommit och turturduvans röst hörs i vårt land.”

En ny sång stiger. Gud reser sitt folk upp i kraft, till att sjunga en ny sång, en brudens sång. Det är hela skapelsen som ropar. Det är tid.

Guds härlighet faller över sann tillbedjan. För något år sen hörde jag den helige Andes viskning om att tillbedjan i Ande och sanning rör den dubbla strömmen. Tillbedjan i Ande och sanning går fram med just detta, går fram med Hans vatten, Hans egen närvaro. Hesekiel talar om vattnet som rinner fram från templet i nya Gudsstaden, från Guds tron, livets vatten (Upp 22:1). Hes 47:5,9: "... och nu var det en ström som jag inte kunde vada över. Vattnet gick så högt att man måste simma. Det var en ström som man inte kunde komma över... Överallt dit den dubbla strömmen kommer upplivas alla levande varelse som rör sig i stim. Och fiskarna blir där mycket talrika, för när detta vatten kommer dit blir vattnet sunt, och allt får liv där strömmen rinner fram.". Den dubbla strömmen – det blir liv där den går fram. Ett Gudsfolk som tillber i Ande och sanning kommer förlösa uppståndelseliv var de än går fram. Allt måste komma till liv. Öken blir som Eden i dess spår. För det är Hans rike som blir förlöst i dess spår, Hans härlighet som kommer och märker, Hans närvaro som gör allt nytt. En församling som samlas med första prioritet kring detta enda – att tillbe Honom – kommer få se Hans liv, kraft och närvaro följa i dess

spår. Det är så enkelt. Vår uppgift är att söka Honom – Hans verk är sedan det som följer i våra spår. Jesaja 58:8: ”Din rättfärdighet (eng. översättning: ”your righteous One”) ska gå framför dig och Herrens härlighet följa i dina spår.”

David skriver att Gud tronar på Israels lovsång (Ps 22:4). Gud tronar på vår lovsång. Ordet ”trona” kan också översättas ”att bebo”. Gud bebor vår tillbedjan. Guds närvaro kommer och fyller vår lovsång, vår tillbedjan. Där tillbedjan till Gud går upp, faller Guds härlighet ner. Tillbedjan banar väg för Hans härlighet. Han tronar på vår lovsång. Alltså Hans tron, Hans kungarike och herradöme blir påtagligt på platsen där tillbedjan och lovsång stiger. Hans ordning börjar ske på platser där sann tillbedjan sker. Kroppar blir hela i tillbedjan – för det är Hans vilja att sjuka ska bli friska. Demoner flyr och tappar sitt grepp – för när ljusets rike tar plats måste mörker gå. Frihet sker i tillbedjan – för där sanningen proklamerats och tronar så måste lögn böja sig. Vi blir formade till dem som vi var tänkta att vara i tillbedjan – för vi är skapade för den platsen inför Hans ansikte. Psalm 100 skriver: ”Gå in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar med lovsång.” Jesaja profeterar om ett upprättat Sion, om den kommande Gudsstaden, platsen där Hans härlighet vilar, platsen där Hans rikets ordning sker. Jesaja 60:18: ”Man ska inte mer höra om våld i ditt land eller förödelse och

förstörelse inom dina gränser, utan du ska kalla dina murar för frälsning och dina portar för lovsång." Porten in i Hans stad, in i Hans gårdar, in i Hans täta närvaro är lovsång. Guds rike, himmel på jord, försmaken av "jorden är fylld av Hans härlighet" bryter fram på platsen där sann tillbedjan stiger – för porten, vägen, in i Hans stad är just det. Sann tillbedjan förbereder och gör plats för Kungens ankomst, för Kungens rike och ropar: "Bana väg för Herren, gör stigarna raka för honom". Hans rike byggs på Hans folks lovsång. Det är som att toner går upp och byggstenar faller ner. Konturerna av himmel på jord kommer bli synliga på platser där Guds folk lagt ner sina kronor vid Hans fötter, där Hans folk bygger församling utifrån att det kretsar kring Honom endast, där sann tillbedjan stiger. Kung David demonstrerar vad det är att regera. Han tillber, han lovsjunger, han säger: "ett har jag begärt". Petrus talar om oss som ett kungligt prästerskap (1 Petr 2:9). Vi regerar från platsen inför Hans ansikte. Vi är kallade in i prästertjänst, vår första tjänst är inför Gud själv. Att tillbe, att "skåda Honom i helgedomen". Från den platsen är det sen Guds folk regerar och går fram i auktoritet.

Guds härlighet faller över enhet. Vi läser genom Guds ord om hur Guds härlighet faller över enhet. 2 Krön 5:13-14: "När trumpetblåsarna och sångarna samtidigt

och samstämmigt stämde upp Herrens lov och pris, och man lät trumpeter, cymbaler och andra instrument ljuda och började lova Herren för att Han är god och för att hans nåd är evig – då uppfylldes huset, Herrens hus, av ett moln så att prästerna för molnets skull inte kunde stå där och göra tjänst, eftersom Herrens härlighet uppfyllde Guds hus.” Den engelska översättningen säger att trumpetarna och sångarna ”were as one, to make one sound to be heard...”. På Pingstdagen står det om hur de alla hade samlats. ”Då kom plötslig från himlen ett dån som när en våldsamt storm drar fram, och det fyllde hela huset där de satt.” (Apg 2:1). Den engelska översättningen säger: ”When the Day of Pentecost had fully come, they were all with one accord in one place.” (NKJV). Det finns ett ”one accord” som Gud själv responderar på, som Guds härlighet, Guds Ande, faller över. Jesus ber till sin Far om att vi, vi som tror på Honom, ska vara ett liksom Han och Fadern är ett. Jesus talar om härligheten som Han själv blivit given och som vidare blivit given till oss för att vi ska vara ett (Joh 17:20-24). Härligheten och enheten går hand i hand. Vi ska bli fullkomligt förenade till ett. Jesus säger till och med att då, när vi är fullkomligt förenade till ett, då ska världen förstå vem Jesus är – då ska vi representera Honom fullt ut för världen att se. Och demonstrationen kommer vara av Hans Faderskärlek –

för”... du har älskat dem så som du har älskat mig.” (Joh 17:23).

Enhet är inte att alla blir likadana – det är att var och en blir fullt ut de de var skapade till att vara. Vi talar om en Andens enhet – en enhet som sker när Anden fullt ut får tillåtelse att göra sitt verk med oss, med församlingen. Där kärleksbanden till våra syskon i Kristus är övernaturliga – för att det är i Honom och genom Honom vi blivit ett, blivit en familj. Att stå i full enhet är att låta varje del, varje lem, kliva fullt ut i de gåvor och kall som Fadern lagt över var och en. Vi är Hans avbilder. Vi får inte tro att vi blir lika varandra i lärjungaprocessen – vi blir lika Jesus. När jag vill bli så lik Honom som möjligt så måste jag förstå att jag kommer bli mer mig själv än någonsin. Han älskar mig, Han skapade mig perfekt, jag är utvald för att Han älskar min person. 2016 visade den Helige Ande mig något. Jag såg Jesus rida in i Jerusalem på ett pussel av mantlar i olika färger. Det var mantlar, ett pussel av mantlar, som passade perfekt med varandra. Han rider in på nerlagda liv, på kallelser som har fått blomma ut, på en enhet i sin kropp där den ena inte kliver in i den andras bana. Där Hans barn inte tävlar om varandras plats utan vet att var och en blivit utvald för att bära sin unika del till det verk som Gud förutbestämt innan världens skapelse.

Bruden som reser sig kommer vara ett Guds folk som står enat tillsammans. Vi är Hans kropp – vi är en kropp. En brud som är förberedd är ett folk som säger: ett hjärta och en själ (Apg 4:32). Paulus skriver i Efesierbrevet om enheten i Kristi kropp. Han talar om hur vi tillsammans med alla de heliga ska förstå höjden, bredden, längden och djupet och bli uppfyllda av fullheten (Ef 3:18-19). Han skriver vidare om hur vi är kallade till Andens enhet; en kropp, en Ande, ett hopp, en Herre, en tro, ett dop och en Gud (Ef 4:3-5). Vidare så talar han om tjänstegåvornas syfte – syftet att bygga Kristi kropp som ska nå enheten i tron – en mognad som motsvarar Kristi fullhet (Ef 4:11-13). I fullheten råder full enhet. Hans kropp som ska bli förhärligad – Hans brud som ska träda fram i härlighet tillsammans med Honom (Kol 3:4) – är en enad kropp. Ett enat Guds folk som bär Hans härlighet. Enhet, att vara ett, är inget alternativ – det är vad vi blivit inympade i när vi blev del av Guds familj. Söner och döttrar till en och samma Far. Enhet är att säga ”ja” till att stå tillsammans, ja till att som familj komma inför sin Faders ansikte tillsammans.

Min övertygelse är att det är fullt möjligt att stå enade, oavsett samfund och tradition. Jag är övertygad om att Gud enar sin kyrka i den här tiden. Det är möjligt, för enheten är övernaturlig – det är en Andens enhet. Ingen splittring finns i Kristus (Ef 2:14-18). Låt oss ödmjuka oss under det Jesus själv bett sin Far om – en

kyrka, en församling, att vi ska vara ett (Joh 17:21). När Gud har en grupp i full enhet kan mycket hända – när vi säger ja till ett ”one accord”.

Ps 133:1-3: ”Se, hur gott och ljuvligt det är när bröder bor enigt tillsammans! Det är som när den fina oljan på huvudet rinner ner över skägget, över Arons skägg, och ner över kragen på hans dräkt. Det är som när Hermons dagg kommer ner över Sions berg. Där skänker Herren välsignelsen, liv till evig tid.”

Ett enat Guds folk som blir upptagna med att tillbe en Enda, som har sin blick och sin kärlek riktad mot en Enda kommer få se Guds härlighet falla över en nation. Ett enat Gudsfolk kommer få se Hans härlighet falla över länder. Enad sann tillbedjan klyver himlen öppen.

RADIKALA GUDSÄLSKARE

Ps 24:1-10: ”Jorden är Herrens med allt vad den rymmer, världen med dem som bor i den, för han har grundat den på haven och fäst den på de strömmande vattnen. Vem får gå upp på Herrens berg? Vem får komma in i hans helgedom? Den som har oskyldiga händer och rent hjärta, som inte vänder sin själ till lögn och som inte svär falskt. Han får välsignelse från Herren och

rättfärdighet från sin frälsnings Gud. Sådant är släktet som frågar efter honom, de som söker ditt ansikte är Jakobs barn. Höj era huvuden, ni portar, höj er, ni eviga dörrar, så att ärans kung kan tåga in! Vem är han, ärans kung? Det är Herren, stark och väldig, Herren väldig i strid. Höj era huvuden, ni portar, höj er, ni eviga dörrar, så att ärans kung kan tåga in! Vem är han, ärans kung? Det är Herren Sebaot, han är ärans kung.”

Gud väcker sitt folk till att vara ett släkte som frågar efter Honom, ett släkte som söker Hans ansikte – ett släkte som Jakob. Jakob som sa ”jag släpper dig inte förrän du välsignar mig” och som i mötet med Gud blev märkt och gick från en identitet av bedragare (Jakob) till en som regerar med Gud (Israel). Gud reser en brud i de sista dagarna att välkomna Kungen att rida in – en brud av radikala Gudsälskare. Som har fäst sin blick på en Enda. De får ”gå upp på Herrens berg” och de ska få se ärans Kung rida in. Det är en väckt församling som känner Hans röst och som inte låter sig bedras för vi känner Honom. En brud som känner sin Brudgums röst så väl att varje falsk röst klingar fel. Matt 24:23-27: ”Om någon då säger till er: Här är Messias, eller: Där är han, så tro det inte. Falska messiasgestalter och falska profeter ska träda fram och göra stora tecken och under för att om möjligt bedra även de utvalda. Jag har nu sagt det till er i förväg. Om de säger till er: Han är i

öknen, så gå inte dit, eller: Han är i de inre rummen, så tro det inte. För som blixten går ut från öster och lyser ända bort till väster, så ska det vara när Människosonen kommer.” 1 Thess 5:2-6:”Ni vet själva att Herrens dag kommer som en tjuv om natten... Men ni, bröder, lever inte i mörker så att den dagen kan överraska er som en tjuv... Låt oss därför inte sova som de andra utan hålla oss vakna och nyktra.”

Jag tror att Höga Visan och Uppenbarelseboken går hand i hand. Gud tar sin församling in i en intim kärlek med Honom, där allt vi lever för är Hans röst (Höga Visan 2:8). I de sista dagarna är det vad som ska vara signifikant för Hans församling – blicken på en Enda, överlåtelsen till att följa Honom vart Han än går och kallar.

Uppenbarelseboken berättar om sju brev till sju församlingar. Sju är talet för fullkomlighet. Det är brev till en fullkomlig brud, Hans brud, Hans kyrka. Alla brev rör trohet och blicken på Honom. De rör inbjudan att låta Hans kärlekseld rensa bort världens tankesätt och levnadssätt i utbyte mot Kristi sinnelag och Hans rikes liv (Rom 12:1-2). Renheten kommer från intimiteten i relationen med Honom. All vår rikedom har vi endast i Honom (Upp 3:17-18). En rest brud är en sådan församling.

En enad tillbedjan - från alla generationer och nationer - kommer att stiga från en sådan brud, ett sådant folk - det är en brudens sång: den intima lovsången som ropar efter Brudgummen och kallar på det nya Jerusalem.

Det är ett folk som älskar sin Gud mer än allt annat och som söker Hans rike och Hans rättfärdighet först. Det är en brud, en församling, som följer Lammet vart Han än går. Det är ett Gudsfolk som lägger ner sina kronor inför tronen, som lägger ner allt av egen karriär, rikedom och stolthet för Honom som är vårt enda Pris. Det är Guds skaror som reser sig som är det nya templet och som välkomnar Hans härlighet, välkomnar Honom att bo i vår mitt. Det är söner och döttrar som vet om att de är ovillkorligt älskade av sin Pappa. Det är en sista tidens armé.

Han älskar oss. Och allt kommer vittna om Faderns stora kärlek.

Cornelia Forsberg